

Posudek oponenta diplomové práce

Natálie Privitzerová, *Evropská politika Velké Británie v letech 1959-1963*, Praha 2007, 152 stran rkp.

Natálie Privitzerová si zvolila za cíl své diplomové práce téma, jež bylo dosud v české historiografii takřka opomíjeno – zaměřila se na analýzu přístupu politických elit Velké Británie k evropskému integračnímu procesu od konce druhé světové války do počátku šedesátých let 20. století (tj. v době, kdy došlo v analyzovaném období v Británii k zásadnímu přehodnocování evropské politiky). Jak diplomantka v úvodu své práce správně uvádí, Londýn se tehdy musel postupně vyrovnávat s narůstajícími hospodářskými problémy, s touhou svých kolonií po samostatnosti, s oslabováním vazeb v rámci *Commonwealthu* a také – mimo jiné – s narušováním tzv. *special relationship* se Spojenými státy americkými. Právě podpora USA evropskému integračnímu procesu přitom Velké Británii poskytla – jak Privitzerová správně tvrdí – důležitý impuls pro změnu její politiky vůči Evropě.

Autorka rozdělila svoji práci do čtyř chronologicky řazených kapitol. V první části se pokouší o analýzu britské politiky vůči evropskému kontinentu po druhé světové válce, věnuje se postojům Londýna k pokusům o evropskou integraci a vztahům mezi ostrovním státem a zeměmi sloučenými v Evropském společenství uhlí a oceli a posléze a postojem k vytvoření společného trhu. Tato část práce není příliš nápaditá, autorka nepřichází s žádným zásadním tvrzením, ani nereviduje názory, známé z odborné literatury.

Ve druhé kapitole diplomantka analyzuje příčiny vytvoření Evropského sdružení volného obchodu, přičemž se přiklání k názoru N. P. Ludlowa, že nešlo o dlouhodobé řešení, ale o snahu posílit vyjednávací pozici pro jednání se tzv. Šestkou. Dále pak Privitzerová celkem zdařile analyzuje příčiny podání žádosti Velké Británie do Evropského hospodářského společenství a vliv hospodářského vývoje země na úvahy o členství v EHS. Tato část práce logicky vychází z předchozí analýzy (a proto také dodává první kapitole zpětně větší smysl).

Třetí kapitolu věnovala diplomantka analýze přístupových jednání – postojů jednotlivých členských zemí Evropských společenství k britské kandidatuře a průběhu přístupových rozhovorů; současně také analyzovala jejich vliv na vnitropolitickou situaci ve

Velké Británii. V poslední části své práce pak rozebrala důvody a důsledky odmítnutí britské kandidatury ze strany Charlese de Gaulla atd.

Pokud jde o celkové hodnocení, N. Privitzerová napsala solidní diplomovou práci, v níž prokázala, že zvládla základy historického řemesla, práci s prameny i odbornou literaturou; práci navíc napsala relativně čtivě, což není u všech diplomantů samozřejmé, překlepy, slovakismy a stylistické lupy jsou omluvitelné. Je pouze škoda, že ve větší míře nevyužila četných časopiseckých studií (v odborných historických, ale i politologických a sociologických časopisech), v některých případech též bohatých internetových zdrojů.

V zásadě práce splňuje všechny nároky kladené na „závěrečný opus“ Karlova učení, a proto ji doporučuji k obhajobě.

Doporučená klasifikace:

V Praze, 15. ledna 2008

Doc. PhDr. Martin Kovář, Ph.D.